

НАДА

У доба промена, свет остаје на онима што стално уче, док научени увиђају да су сјајно опремљени за живот у свету који више не постоји.

ИСУС КАО ПУТ

О како су уска врата и тесан пут који води у живот. -Матеј 7,14.

Врата нас очигледно воде даље, на пут који се протеже пред нама. Пут је нешто по чему ходаш. Нема ничег статичног у вези с њим. Све је трајно, све је у садашњем времену. После једног тренутка, долази други. Ход је једноставно први корак који се непрестано понавља. Ово је одабрана слика хришћанског живота у Новом завету: ход. Нагласак није на прошлости, него је све време на садашњости. Не на ономе што је Христос учино за мене пре више година, него на томе шта ми је Он сада, у овом тренутку, и после овог тренутка у следећем. У овом тренутку треба да будемо у миру са Богом кроз Исуса. И после овог тренутка у оном следећем треба а будемо у живом заједништву с Њим, и тако у наредном тренутку и оном после њега. Овде нам прошле кризе не помажу. Можемо да сведочимо као смо били спасени или благословени на посебан начин, одређеног дана, али Бог не жели да се непрестано враћамо на то у свом уму, већ да живимо с Њим сваког тренутка у садашњости, где ће нам Он бити све што нам је потребно.

Како је овакав ход у сталном заједништву с Богом могућ? Како људи као што смо ми, у околностима какве су наше, могу да уживају овакав сталан ход? Уз зле околности у нама и грех око нас, сасвим смо суочени с нечим што изгледа као непроходна мочвара. Нема сумње да нам се захтев да се пробијамо кроз то, на путу у небо, чини као ругање.

Потребан нам је пут кроз и преко свега што ће учинити ход сталног заједништва с Богом могућим. Пут који је тако добар да будалости, колебљиви могу њиме да иду у мису и сигурности. *Биће тамо пут и зваће се Свети пут. Неће по њему ићи нечист, него ће за њих бити. Ко по њему иде, неће залутати.* Исаија 35,8.

Који је то пут? То је сам Господ Исус. Он каже: 'Ја сам пут...нико неће доћи к Оцу до кроза ме.' (Јован 14,6) У Делима апостолским, први хришћани увек упућују на оно што су нашли у Господу Исусу као на пут. Не мање од шест пута се у Делима на хришћанство упућује као на 'овај Пут' (Дела 90,2; 19,9.23; 22,4; 24,14.22)

Без Исуса Христа грешник је суочен са зидом који га искључује. Светац мора да се бори с непроходним мочварама. И зид и мочваре симболизују једно исто - грех. Ако је грех то што блокира грешников улазак, грех је то што омета свечев напредак. С грехом око себе у свету, и с грехом који настоји да му приђе у срцу, како може да се нада да ће ходати у заједништву с Богом? Ако су грешнику потребна Врата, свецу је потребан Пут – припремљен пут којим може да се креће у смирењу, радости и сили кроз (или боље преко) мочвара греха. Коа што смо и нагласили, Исус Христос је пут смирења, радости и силе. Хришћански живот почиње откупљењем и одржава се откупљењем дуж целог пута. То значи да је то пут на ком се грех очекује, узима у обзир и завршава, чак и пре него што почне да постоји у нама.

Када је Исус рекао: 'ја сам пут' додао је и 'истина и живот.' Ове две речи се односе на 'пут' и одређују га. Као да је рекао: 'Ја сам пут а то је пут истине и

живота'. То значи да светло истине увек сина на том путу, непрестано нам показујући истину о нама самима и о нашем греху. Мисли и реакције нашег срца, речи с наших усана и дела наших руку, светло Истине осветљава као грех сваки пут кад су то, а од нас се захтева да непрекидно будемо сагласни с Богом под тим сведочењем и да се покајемо. То је то што Јован назива 'ходом у светлости, као што је Он у светлости'. Ако смо вољни да кажемо Богу 'да' под Његовим светлом, онда имамо 'заједницу један с другим, и крв Исуса Христа, Сина Његовог, очишћава нас од сваког греха'. Међутим, ако одбијемо да кажемо 'да' и покајемо се, ход с Исусом се зауставља. Остајемо у тами и којој смо мање у стању да видимо грех следећи пут. Ускоро ћемо се, ако наставимо да одбијемо, поново борити у мочварама. Хвала Богу, увек можемо да се вратимо на пут, оног тренутка кад смо спремни. *Ако признајемо грехе своје, веран је и праведан да нам опрости грехе наше, и очисти нас од сваке неправде.* 1.Јованова 1,9

То је оно што Исаија подразумева под изразом свети пут. То је оно што ми можемо да назовемо свенђеоском светошћу, чији главни елемент није да никад не сагрешимо, већ да мрзимо грех, осудимо га и признамо Исусу чим сагрешимо. Осим тога, према 1.Коринћанима 1,30. Исус је постао наше освећење (светост). Постао нам је оно што ми сами за себе не можемо да будемо. Затичемо се обузети силом која није наша и светошћу која такође није наша – све припада Њему, Христу који живи у нама. Зато победа увек долази кроз покајање, које је повезано с једноставним поуздањем у Њега да ће нам бити оно што је обећао. Славна је чињеница да не морамо да будемо поражени ни тренутак дуже него што нам је потребно да препознамо грех као такав и донесемо га Господу Исусу у исповеди. Тада Он, не само да нас чисти и ослобађа, већ у том тренутку, док се поуздајемо у Њега, постаје наша победа. Шта је ово друго, него непрекидно пробуђење? Пут истине је Пут живота.

Треба да будемо у сталном побожном заједништву са Господом, у молитви и речи. Ово

је можда најсигурнији показатељ где се духовно налазимо у било ком датом тренутку. Молитва, проучавање Писма, сведочење и свет живот нису пут ка Исусу, него је Исус, нада грешника, тај који нас чврсто држи ту где смо и какви јесмо, пут ка свему томе.

+++

Прича почиње када је Бог, који је потпун у себи и који зато нема никаквих потреба, намерно изабрао да буде непотпун без створења сопственог стварања. *Јер си Ти саздао све, и по вољи Твојој јесте и створено је.* Откривење 4,11 Човек је створен да постоји за Божје задовољство. Човек је знао да је створен за Божје усхићење и његова једина брига је била да одговори на ту божанску наклоност: да живи за Њега и твори Његову вољу. Причињавало му је радост да се непрестано потчињава вољи и жељама свог Створитеља и да потпуно зависи од Њега. Како је живео у тој вољној потчињености Њему, Бог је испуњавао сваку потребу која је у човековој природи.

Како К.С.Луис каже у свом опису тог раног односа пре пада: 'У савршеном цикличном кретању, постојање, моћ и радост су текли од Бога ка човеку у облику дара и враћали се од човека ка Богу у облику послушне љубави и усхићеног обожавања.' То су били срећни дани људског рода, кад се човек осећао комотно, како у невидљивом подручју, тако и у видљивом; његов дух је био у стању да комуницира с Богом, који је Дух.

Инсистирати на томе да је видети Бога и бити у живом односу с Њим врхунски циљ у животу, не значи да је то инсистирање на нечему чудном или неприродном. То је управо сврха за коју смо створени, и уопште једини разлог постојања нашег бића на земљи.

Нажалост, тај однос љубави и покорности Богу није дуго трајао. Једнога дана се грех прикрао у врт и оне заједничке шетње на дневном поветарцу су се завршиле. Под сотониним искушењем, човек је промишљено изабрао да не

зависи више од Бога. Поставио се за свог сопственог владара, стављајући себе у центар свог света, где је некад усхићено стављао Бога. После тога је постао охол дух у ком нема кроткости. Више није хтео радо да се потчини свом Створитељу. Није више хтео да призна да је створен за Бога. Човек је инстинктивно схватио да је немогуће заједништво између таме и светла. Његова реакција била је да се сакрио иза дрвећа у врту, даље од Господње присутности. Човек је морао да буде откупљен јер је изгубио божанску сврху свог живота.

У тим условима одвојености од Бога, ми смо, потомци тих првих грешника, дошли у свет. Рођени смо с том истом пркосном природом према Њему, коју је Адам стекао на дан кад је сагрешио. *Нема ниједног разумног, нема ниједног који тражи Бога.* Римљанима 3,11. По својој природи човеково срце пркоси Богу и каже: *Иди од нас, јер нећемо да знамо за путеве твоје. Шта је Свемогући да му служимо? И каква нам је корист, да му се молимо?* Јов 21, 14.15.

Тако је човек изгубио првобитну божанску сврху свог живота. Да је Бог изабрао да напусти човека у његовом отуђењу и у свој патњи и болу који ће неизбежно да уследе, ни један анђеол на небу не ми могао да Га оптужи за неправду, не чак ни за недостатак љубави. Већ је био обасуо човека својом љубављу, али он Му ју је бацио назад у лице. Ипак, Божија љубав је била тако дубока да је упркос томе што је човек учинио, Он осмислио план за његово опоравак. По други пут је испружио руку, овог пута за откупљење. Да би створио, Бог је требало само да проговори и било је учињено. Али да би откупио, морао је да крвари. И то је учинио, у свом Сину, Исусу Христу, кога је послао да заузме наше место у смрти на крсту, који је наш грех тако обилно заслужио. Међутим, откупљење није била идеја у последњем тренутку, смишљена да реши неочекиван хитан случај. Чим је грех ушао у врт, Бог је проговорио о Ономе који ће доћи и стати змији (змају, Сотони) на главу. У том процесу ће и Његова пета бити повређена (Постање 3,15), али

ће Он поправити сву штету коју су грех и змај изабрали.

Чинећи то Бог је открио да Га тужан преокрет догађаја није изненадио, него да је већ постојао Онај који је био одвојен да изађе у сусрет тачно таквој ситуацији. Писмо Га назива *Јагње које је заклано од постања света* (Откривење 13,8). И све то је учињено с једном сврхом на уму: да врати нас, пале људе – с нашом грешном, охолом, неукроћеном природом – у тај првобитни однос с Богом; да обнови покорност и усредсређеност на Њега, што је изгубљено падом. Он ће поново моћи да се радује у нама и ми у Њему.

***

Онај једини који може да задовољи срце је увек уз нас и чезне да Га упознамо, заволимо о сведочимо се о тој истини. Дакле, сврха живота је видети Бога и пустити Га да нас врати назад у стари однос покорности према Њему. Могли бисмо да пожелимо да Бог буде задовољан с нешто мањом сврхом за нас. Како то К. С. Луис каже: *Природно је желети да нам је Бог наменио мање славну и захтевну судбину... То је терет славе, не само изван наших заслуга, него и, осим у ретким моментима благодати, изван наших жеља.*

Не би требало да се бунимо против ове високе сврхе за нас. Глина се не расправља с лончарем. Зна да он има пуно право да је обликује како изабере. Наше највише добро се постиже само кроз потчињавање. Каже се да у срцу сваког човека постоји празно место које има облик Бога и које само Он може да испуни. Такође је истина да и у Божијем срцу постоји такво место за човека. Управо због ово потоњег, Бог толико чезне за нама и неуморно нас тражи; а због овог претходног, обичне земаљске ствари, па чак ни служење, никад неће задовољити наша срца. Само Бог може да испуни ту празнину која има Његов облик. Ако се покоримо овоме, неки од нас ће имати нову перспективу у животу. Имаћемо нови полет за живот, чак и у најтуробнијем окружењу. Чим се нагласак промени с 'радити' на

'бити', напетост попушта. Ситуација се можда неће променити, али ми сигурно хоћемо.

Кад заједништво с Богом постане наша главна брига, онда га можемо имати у кухињи, у болести, у свакој врсти искушења и тешких ситуација. Ма шта стајало на нашем путу што треба да буде урађено, чак и најдосаднији кућни послови, ту су да буду обављени за Бога и на Његову славу. Некадашње напрезање, робовање и фрустрација ће нестати. Бићемо у миру с нашим Богом и са самима собом.

===

Приближава се ваше избављење (Лука 21,28)

Вавилон Велики ће изненада бити уништен, што ће бити изненађење за цео свет (Откривење 18,8-10). Његово уништење ће дубоко утицати на све људе и врло је могуће да ће проузроковати неке тешкоће. Али Божји народ ће имати најмање два разлога да се радује. Тај дугогодишњи непријатељ Јехове Бога заувек ће нестати, а наше избављење од овог злог света биће на прагу! Данило је прорекао да ће се „право знање [. . .] умножити“. То се стварно и десило! Ми разумемо пророчанства која се односе на наше време (Данило 12,4.9.10). Када видимо како се она испуњавају до најситнијих детаља, осећамо страхопоштовање према Богу и још више ценимо његову надахнуту Реч (Исаија 46,10; 55,11). Зато настави да јачаш своју веру тако што ћеш марљиво проучавати Свето писмо и помагати другима да постану Божји пријатељи. Он ће чувати све који се потпуно уздају у њега и даће им „трајан мир“ (Исаија 26,3)

===

Дивљи драгуљ

У ВРЕЛИМ ПУСТИЊАМА Африке, где киша ретко кад пада, успева један драгуљ — пустињска ружа. Ова биљка нежних облика и изукрштаних грана расте лагано, и каже се да живи стотинама година. Набрекло стабло и корење служе као резервоар воде и омогућавају овој биљци да успева у сувој, негостољубивој, средини.

Млечни сок, корење и семенке ове сочне биљке садрже смртоносан отров. Екстракт из семенки се користи да би се затровали врхови стрела, а локални рибари, зарад лакшег лова, бацају њено грање у воду да би ошамутили рибе. Поред тога, пастири користе делове биљке да би припремили отров за крпеље и ваши на својим камилама и говедима. Зачудо, упркос убитачној природи овог дрвета, дивље животиње се хране његовим лишћем а да им то не шкоди.

Али откуд да се једна отровна пустињска ружа назове драгуљем? Заоденута бокорима нежних цветова, пустињска ружа је величанствена, са живим бојама од светлољубичасте до тамнопурпурне. Кад је земља пуста и безбојна, овај прелепи дивљи драгуљ шири читаво обиље цветова који пламте кад их обасја сунце.

Оваква задивљујућа лепота у пустињи јесте само подсетник на време када ће се 'радовати пустиња и земља суха, веселити пустош и цветати ко ружа' (Исаија 35,1). Ово дивно обећање заиста ће постати стварност. Тада ће се цела земља 'радовати', јер ће постати не само рај лепоте већ и место мира за цело човечанство (Псалам 37,11.29; Исаија 35,6.7)